

Poločas

rozpadu

Pavel Šimík Šíma

Poločas rozpadu

Pavel Šimík Šíma
(free e-book)

námět: Zdeněk Coufal
(děkuji za podporu, postřehy a nápady, i za kamarádké hecování)

text © 2014 autor
ilustrace © 2014 autor
grafika free clipart

(překlepy a nedoklepy vyhrazeny)

Poločasem rozpadu se rozumí doba, za kterou radionuklid ztratí polovinu ze svého objemu atomů a přestane být radioaktivní. Tato doba může být dlouhá od vteřin po tisíce a více let...

- volně převzato ze slovníku -

Kapitolka první - Probuzení

První, co si pamatuju, bylo světlo... Ostré bodavé světlo, při kterém jsem si musel zaclonit oči, abych neoslepl. Ve skutečnosti šlo o světlo nouzového osvětlení, které zářilo na stěnách i stropěch. Připadal jsem si jako při stvoření. Všude byl klid a bůh řekl: „Budiž světlo!“

Co bylo před tím? Netuším. Před probuzením není nic, nic si nepamatuju a nic si nejsem schopen vybavit. Jako kdybych měl jedno velké okno. Ležím v podivně tvarované vaně, která byla až do nedávna naplněna jakousi bezbarvou kapalinou, dost hustou na to, abych si ji mohl namazat na chleba.

Přivírám oči a zkouším ji promnout mezi prsty. Huspenina, napadlo mne. Ale proč jsem ležel v tomhle sajraju? Připadal jsem si jako prase po porážce, naložené v láku a čekající, až na něj přijde řada. Světlo mne už tolik neoslepovalo, ale začala mi být zima.

Třásl jsem se chladem a rozhlížel se kolem sebe. Světlo již nebylo tolik intenzivní. Spíše se mi zdálo, že je v místnosti pološero. Prostor, ve kterém jsem se nacházel byl široký tak pět metrů a dlouhý alespoň deset. Strop byl docela vysoko nad mou hlavou a bylo na něm vidět jakési žebroví... Kde to sakra jsem?

Zima byla nesnesitelná. Chvění mého těla bylo tak intenzivní, že jsem doslova cvakal zubama. Kdesi monotonně pípalo jakési zařízení. Kus od sebe jsem spatřil podivné zařízení na stojanu. Jsem v nemocnici? Ale v jaké? Nikdy jsem podobné zařízení neviděl. Spíš se mi zdálo, že jsem se ocitl na jiné planetě. Probudil jsem se vůbec?

Kdesi něco cvaklo a do místnosti začal proudit teplejší vzduch. Pomalu jsem se pokusil vstát, ale znovu jsem spadl do anatomicky tvarované vany, která byla nyní již bez té podivné látky. Odněkud na mne začal proudit vlhký a poměrně horký vzduch, který ze mne smýval ten polotekutý sajrajt. Hibernace, napadlo mne. Ale proč bych měl být uspán? A pokud vůbec, na jak dlouho?

Když nastalo opět ticho, pokusil jsem se překulit na bok a prostě jen tak spadnout na podlahu. Narazil jsem si pravé koleno. Ta bolest byla nesnesitelná, přestože byla podlaha čímsi vystlaná. Jako bych spadl do vaty. Byla tu ještě jedna možnost, že jsem umřel, ale nebe by takto určitě nevypadalo. Kolem jsem v bílém pološeru spatřil další kóje, byly však zavřené. Zda v nich někdo byl, to jsem v tuto chvíli netušil. Zdálo se, že jediné zařízení, které v této místnosti fungovalo, bylo to moje.

Bolest pomalu ustupovala... Počkat! Jestli mne bolí tělo, pak určitě ještě žiju. Kdybych umřel, bylo by mi to jedno. Žiju! No, sláva... Ale kde to jsem a proč? Znovu jsem se otrásl chladem. Na konci místnosti s jedinými dveřmi jsem našel další sprchu, tentokrát byla skutečná. Vedle na stolku ležel v igelitu zabalený bavlněný ručník. Na bílém podkladu byly vidět černé pruhy a jakési logo společnosti, o které jsem v životě neslyšel.

Kapitolka druhá - Dveře

Když jsem se osprchoval, začal jsem se zajímat, co si vezmu na sebe. Naproti sprchy stálo u stěny několik skříněk. Bůh ví, zdali byly z plechu či plastu. Bylo mi to jedno. Roztrhl jsem igelit a použil ručník. Vlastně jsem s tím zatraceným průhledným obalem chvíli zápasil, než povolil. Zvuk trhající se umělé hmoty byl mým malým vítězstvím. Utřel jsem si tělo a pomalu se vydal ke skřínkám. Na žádné z nich nebyla jména! Podivné...

Když jsem otvíral jednu z nich, málem jsem uklouzl na mokré podlaze. Kdesi bylo špatné těsnění a voda ze sprchy po použití vytékala i na podlahu. I mistr tesař se občas utne, že ano? Oblečení, které jsem našel mělo univerzální velikost. Lepší než nic. Bavlněné kalhoty a tričko mi musely stačit. Otočil jsem se k hibernátoru, či co to bylo, a řekl jsem si, že jsem ušel docela velký kus cesty. Co bude dál?

Dveře.

Obyčejné dveře. Vypadaly, že jsou ze dřeva. Možná jen tak vypadaly a měly v sobě ukrytý ocelový plát. Jak je však otevřít, když nikde nebyla ani klika? Začal jsem zuřivě hledat nějaké tlačítko. Nic... Možná byly ovládány hlasem. Ale jaké je heslo?

„Sezame otevři se,“ zakrákal jsem polohlasně.

Nic se nestalo.

„Dveře otevřít...“ řekl jsem.

Stále nic.

Bzučení kdesi za zdi této místnosti přestalo být monotónní a dostálo nádech kašlajícího člověka. Co se to děje? Dochází snad tomuto místu energie? Co když tu zemřu hladu a žízní? Nebo na nedostatek vzduchu? Začal jsem pozvolna panikařit a mé čisté a nové oblečení bylo brzy nasáklé potem. Já tu snad umřu?! Teď, když jsem se probudil.

„Otevřte, kurva, ty zatracené dveře!“ zařval jsem, div se neotřásl celý pokoj.

Bzučení ustalo a světla zhasla.

Tma.

Nesnáším tmu. Bojím se jí. Je to jako kráčet černočerným nic a netužit, co je přede mnou... Co když se někam zřítím? Co když se něco zřítí na mne? Co když zabloudím? Může se tma stát bludištěm? A co se stane, až narazím na onu bájnou příšeru? Minotaurus...

Začal jsem bušit do dveří, ale nemělo to žádný výsledek. Sedl jsem si na zem a rozbrečel se jako malý kluk. Bože, ty jsi vážně cynik! Mám se začít modlit? Já? Neznaboh? Jak jsou ta slova? Buď vůle tvá, jak v nebi tak i na zemi, chléb vezdejší... Já mám hlad! Dejte mi najíst... Chléb vezdejší dej nám dnes a...

Dveře tiše cvakly. Ne, cvaklo něco ve dveřích. Pak se tiše otevřely. Chodba za nimi tonula v šeru. Kdesi byl vzdálený zdroj světla. Na nic jsem nečekal a po čtyřech jako pes vyběhl na chodbu. Čekal jsem, že se dveře opět zavřou, ale zůstaly nedovřeny, jako pootevřená ústa umírajícího muže...

Kapitolka třetí – Chodba

Samotná chodba se zdála být tichá a prázdná. Občas byla osvětlena poblikávajícím zdrojem světla krytým průzorem z mléčného skla. Stěny byly jen na bílo omítnuté, nebyla však na nich žádná malba. Strop nenesl stopy po kabelech či potrubí, jak to bývá v podzemí, prostě nic. Byla to jen chodba, která vedla odněkud někam, a vypadala docela nelidsky.

„Je tu někdo?“ zavolal jsem do chodby. „Slyší mě někdo?“

Naslouchal jsem bzučení zářivek a kapání vody v místnosti, kterou jsem před chvílí opustil. Byla tu větší zima než v prostoru s hibernátory. Přál jsem si znovu usnout a nevědět nic o své existenci. Proč jsem tady? A kde vůbec? Hlad byl stále více dotíravější a já jsem nebyl daleko od stavu, kdy bych byl schopen okusovat i stěny.

„Mám hlad, chce se mi jíst...“ volal jsem do šera.

Najednou jsem neměl sílu vstát, a tak jsem jako malé dítě pomalu po čtyřech klopýtal odnikud nikam. Vydal jsem se chodbou po své pravé ruce, abych brzy zjistil, že se lehce lomí ve směru hodinových ručiček. Co když tu bude jen chodit dokola jako křeček v kleci? Světlo a tma. Nad hlavou se mi střídaly zapnuté a vypnuté zářivky, jejichž bzučení mne zdravilo už z dálky.

Připadal jsem si jako pes. Zmoklý a starý pes, který se sotva souká a počítá kroky, aby nepřestal jít. Plíží se nepřátelským územím a čeká, odkud že to přijde. Levá pravá... Přední zadní... Kdybych si nepřipadal jako blbec, začal bych výt hlady. Chodba se stále mírně zatáčela. Minul jsem několik dveří, ale všechny byly zavřené. Nikde náznak po klice či tlačítku.

Bože, to si děláš srandu? Probudil jsem se v nějaké počítačové hře, nebo na mně provádí banda potrhých psychopatů nějaké pokusy? Ležím někde v psychiatrické léčebně a kdosi mi dělá lobotomii? Šilhal jsem hlady a padal únavou. Copak nikdo z lidí, co to postavili, netušil, jak může být člověku, který se náhle probudí z umělého spánku?

„Prosím, ozvěte se... Nechci zůstat sám!“ zavolal jsem polohlasně.

Nikdo mi neodpověděl. Trvalo to snad věčnost a čím déle jsem se soukal chodbou, tím pomaleji jsem postupoval. Pak jsem narazil na další pootevřené dveře. Jsou to ty samé, nebo jde o jinou místnost? Stejnou jako ta má, ze které jsem vyšel, nebo má jiný účel? V duchu jsem si přál, aby v ní bylo něco k snědku. Připadal jsem si jako červ, který se sune bídne nahnilým dřevem a přemýšlí, zdali bude k snědku.

Opatrně jsem nakoukl do pootevřených dveří. Sprchu ani skříňky jsem neviděl, stejně tak jsem nespatriil žádné hibernátory. Namísto toho jsem hleděl na jakési automaty, převrácené židle a stoly z umělé hmoty. Světla na stropě spíše nesvítla než svítla. Chlad se mnou znovu otrásl. Pomalu jsem se vydal do místnosti a míjel vidličky a nože z plastu. Než mi došlo, že jde nejspíš o jídelnu! Hurá, zazářil jsem štěstím, ale kde je jídlo?

Kapitolka čtvrtá - Jídelna

Proplazil jsem se až k něčemu, co vypadalo jako automaty na jídlo a zůstal jsem ležet na podlaze. Pak jsem na chvíli usnul a zdálo se mi o grilovaných kuřatech, hranolkách a zeleninové příloze. Byl jsem umazaný od kečupu a hořčice a cítil se jako dítě, které našlo poklad. Jídlo! Chrochtal jsem blahem, dokud jsem nezjistil, že jde pouze o sen.

Druhé probuzení bylo už tvrdší, než to předešlé. Věděl jsem, do jaké reality procitám. Zima se mnou opět třásla. Ležel jsem na boku a díval se na mrtvé a nezúčastněné stroje, které ve svých útrobách možná obsahovaly mou spásu nebo smrt. Jak se do nich dostanu? Co když jsou bez proudu? Nebo ještě hůře, co když jsou pokažené?

Za polohlasného hekání jsem se vytáhl do polosedu a zvědavě si obhlížel několik do výše se tyčících kovových skříní, na kterých byly vyobrazeny různé pochutiny. Tomuhle se říká ironie... Osude, co mám teď dělat? Bouchl jsem pěstí do země a měl jsem chuť se znovu rozbrečet. Jsem diletant. Nicka. Nic. Jsem níž než ten červ, který alespoň ví, proč je na tomto světě, nebo je mu to jedno!

Co mám udělat, abych dostal alespoň kus žvance?

Znovu jsem spadl na podlahu a objala mne temnota. Tělo bez bílkovin a dalších látek nefungovalo, jak by mělo. Byl jsem novorozenětem bez mateřského mléka, jak dlouho toto ještě vydržím? Když jsem se probral, bylo v místnosti světlo, automaty tiše bzučely a svítily. Co to? Doplazil jsem se k jednomu z nich a doufal, že nejsou na peníze. Tiše jsem chroptěl smíchy. Kde tu najdu peníze, bože?

Bouchl jsem zlehka do nejbližšího přístroje a zachrčel: „Prosil bych... jeden cheesburger!“

Nic se nestalo. Co jsem čekal. Světla v místnosti zablikala, ale nezhasla. Pomalu jsem se vytáhl na nohy a začal zuřivě mačkat všechna tlačítka, na které jsem narazil. Stále nic. Pak mi náhodou padl zrak na modrou identifikační kartu, která ležela mezi druhým a třetím automatem. Kus jí vyčuhoval ven. Opatrně jsem ji vytáhl a strčil do škvíry, která vypadala jako čtečka.

Kdesi cosi zarachotilo a pak bylo opět ticho.

Co teď? Cítil jsem, že mne znovu opouštějí síly. Co je to za jídelnu? A pak jsem to pochopil, automaty nahrazují lidskou obsluhu, pak musím být někde, na nějakém místě, které čerpá energii z nevyčerpatelného zdroje. Možná někde pod mýma nohama byl malý jaderný reaktor. Pak jsem ale... Co když jsem v nějakém vládním bunkru? Ale proč?

Bouchl jsem do automatu a zasípal: „Cheesburger, prosím...“

Pak z přístroje cosi vypadlo, bylo to zabalené do celofánu a mělo to tvar housky. Připadal jsem si jako Ježíš, který lámal chleba a několika málo bochníky nasýtil celé davy. O, děkuji ti, bože! „Sodu!“ vykřikl jsem s plnými ústy a stal se zázrak. Na zem vedle mne dopadla plechovka citronády.

Kapitolka pátá – Ložnice

Netuším, kolik jsem snědl těch potravinových balíčků a vypil plechovek limonády. Jedl jsem jako smyslu zbavený a v duchu doufal, že vše rázem nevyvrátím zpět. Připadal jsem si jako hladový pes, který hladově hltá i své vlastní zvratky, ovšem na rozdíl od toho psa mi jídlo chutnalo. Několikrát jsem se zakuckal a nechybělo mnoho, abych se zadusil žemlí, ve které byla vložena zelenina se sýrem a něčím, co vypadalo a chutnalo jako sojové maso.

Ale mně to bylo jedno. Konečně jsem našel svou rajskou zahradu. Když jsem se ládoval třetím balíčkem, nechal jsem si do zásoby ještě několik dalších. Naházel jsem je do igelitové tašky, kterou jsem našel u automatů. Navrch dopadlo i několik plechovek sodovky, aby byla má provizorní zásoba jídla a pití hotová. Pak jsem si lehl na podlahu a tiše začal trávit svou snídani, oběd i večeři najednou. Netušil jsem, co je za den, která je hodina a jaký je vlastně letopočet.

Nakonec jsem soubor se svým tělem vzdal a propadl jsem se do tíživého spánku, ve kterém jsem bojoval s různými potravinami a uskakoval před valící se limonádou, která neměla daleko ke kyselině sírové. Když jsem se znovu probral, byla místnost znovu temná a bez života. Leknutí jsem se posadil a hledal svou tašku. Ležela vedle mne a byla plná. V duchu jsem se radoval, že jsem byl natolik duchapřítomný, abych si udělal zásobu na pozdější dobu. K mé radosti jsem ve spánku nevyvrátil nic z toho, co jsem před nějakou dobou hltavě pozřel.

Nenamáhal jsem se ani postavit na nohy a dál jsem po čtyřech pokračoval chodbou po směru hodinových ručiček a myslel na to, co když jsem opravdu sám? Minimálně v tomto komplexu? Jímala mne hrůza při pomyšlení, že nenajdu žádnou spřízněnou duši. Táhl jsem za sebou igelitku a počítal světla nad hlavou. Pak na mne vybaflly další dveře. I tato místnost byla jiná, než ty předešlé. Spatřil jsem dvě řady patrových paland, každou u jedné strany místnosti, postavených u stěny. Vedle nich stály nízké skříňky na osobní věci. Mezi nimi stálo několik malých stolů se směšnými stolky. Tehdy mne napadlo, co když mne opravdu unesli mimozemšťané, nebo jsem se nějakým pro mne neznámým způsobem ocitl v zemi trpaslíků?

Můj mozek pracoval zcela sobě vlastním a vyšinutým způsobem. Nejdříve bojoval s nedostatkem živin a nyní jimi byl doslova zahlcen. Připadal jsem si jako opilý. S posledních sil jsem se protáhl dveřmi do místnosti a lehl si na nejbližší palandu. Tašku jsem pevně svíral v ruce. Na malou chvíli jsem se cítil v bezpečí. Ležel jsem na opravdové posteli v opravdovém pokoji, který byl také nejspíš noclehárnou pro několik osob.

Nikde však nebylo ani živáčka. Můj mozek však odmítl nadále pracovat a já se propadl do mě známého stavu nevědomí, aby svedl další boj s větrnými mlýny. A bylo mi jedno, zda jsem někde na Zemi, ve vesmírné lodi nebo na druhém konci Mléčné dráhy. Byl jsem najedený, napojený a dřímal jsem pod lehkou dekou za tichého šumu klimatizace. Nemělo cenu nad čímkoliv hloubat, budoucnost ukáže!

Kapitolka šestá - Robot

Další probuzení. Už jsem přestal počítat, o které šlo... Zprvu jsem nechápal, kde jsem se ocitl, avšak ten odporný pocit ztracení se v čase a prostoru brzy pominul, jen co jsem zjistil, že se stále nacházím v jakési noclehárně. Když jsem se otáčel na bok, málem jsem spadl z postele. Pohlédl jsem na podlahu, vypadala čistě umytá... Co se tu děje? A kde je má taška s jídlem?

Při pokusu o vyskočení z palandy jsem se zřítil na podlahu. Přeci jen jsem neměl nohy ještě dostatečně silné na to, aby mne unesly. Taška ležela na nejbližším stolku. Rychle jsem do ní nakoukl, jako kdyby na jejím obsahu závisel můj život. Vlastně ano, bez ní bych se musel zase vláčet do jídelny a bůh ví, zdali by byla v provozu.

Chodbou kolem mne něco tiše prošlo... Vlastně bych vsadil boty, že to projelo za tichého bzučení. Jako když vás mine elektromobil. Nesměle jsem nakoukl ven a na okamžik jsem spatřil robota vysokého jako desetileté dítě, jak si to šine na čtyřech gumových kolečkách a myje při tom podlahu. Opravdu, ten stroj vypadal jako velký hrnc na kolečkách. Na vrcholku měl otočnou hlavu a nějaká tlačítka, která si blikala svým vlastním tempem.

Ještě dlouho jsem zíral do chodby, zatím co robot byl již ten tam. Nemohl jsem tomu uvěřit. Potkal jsem první myslící bytost... Počkat! Myslíci? Byl to jen stroj, naprogramovaný robot, který měl jediný účel, starat se o pořádek v tomto komplexu... Proč tedy neuklidil ten binec v jídelně a v místnosti s hibernátory?

Vrátil jsem se pro tašku a opatrně se přesunul opačným směrem než zmizel onen stroj. Říkal jsem si, že by mi z jeho strany nejspíše nehrozilo žádné nebezpečí, ale jeden nikdy neví, jak dlouho tu už ten robot vlastně funguje a co od něj mohu čekat. Po několika minutách přesunu po čtyřech jsem zůstal stát s očima vyřeštěnýma a otevřenými ústy. Ten stroj tu byl znovu, trpělivě čekal, až mu uhnu z cesty. Znamenalo to jen jedno, chodba má kruhový půdorys a její konce se střetávají na stejném místě. Pokud budu pokračovat stejným směrem, ocitnu se nakonec u místnosti, ve které jsem se probudil.

„Kde to jsem?“ zeptal jsem se robota. „A co tu dělám?“

Neodpověděl. Vlastně jsem nic jiného nečekal. Uhnul jsem mu z cesty a sledoval, jak myje tu část podlahy, kterou před tím minul. Ano, vlastně šlo o něco na způsob sekačky na trávu, inteligentní sekačky, která namísto sekání trávy čistí podlahu chodby. Metr za metrem, dokud nesplní svou denní normu. Znovu mi zmizel z očí. Sedl jsem si na zadek a opřel jsem se o stěnu. Byl čas se zamyslet nad tím, co udělat v příštích hodinách. Nemělo cenu chodit, či plazit se, stále dokola.

Když ten zpropadený robot kolem mne projel potřetí, napadlo mne, že bych měl najít nějakou místnost, ze které se celý tenhle krám řídí. Velín, nebo tak něco, přeci to tu má nějaký dozor, nebo se mýlím. A ten kus kovu na pogumovaných kolečkách mi nebyl ochoten cokoliv říci, možná toho nebyl ani schopen...

Kapitolka sedmá – Řídící místnost

Občas se člověk musí spolehnout na štěstěnu. Jak se to říká? Štěstí přeje připraveným? Po několika minutách jsem narazil na další dveře. Byly jiné než ostatní a co bylo hlavní, také byly pootevřené. Za celou dobu svého pobytu, ať už to bylo kdekoli, jsem našel jen něco málo otevřených dveří. Hibernační místnost, jídelnu, noclehárnu a teď tohle... Čím dál více mne napadala myšlenka, že jsem na lodi a že někam cestuji vesmírem. Jen loď, nebo bytosti, kterou ji řídí, věděla, jaký je cíl její cesty.

Ale proč já? Zamračil jsem se. Dostal jsem znovu hlad. Bez ohledu na neustále dokola projíždějícího robota, kterému stačilo k objetí celé chodby ani ne pět minut, jsem něco pojedl a vypil. Kus igelitu a plechovku jsem hodil robotovi do cesty. Chtěl jsem zjistit, co udělá. Nakonec jsem ani nebyl překvapen. Zastavil se před nepořádkem, který jsem udělal. Chvilí na něj tiše zíral, aby z něj vypadlo něco na způsob potrubí u vysavače a on to všechno do sebe nasál. Pak v něm chvilí něco tiše bublalo, aby se na mne vyčítavě podíval.

„Ty víš, že jsem tady, že ano?“ zeptal jsem se ho. „Víš, že nejsem stroj...“

Neodpověděl, jen se znovu rozjel. Proč jsem si jej nevšiml dříve? Nebo ještě lépe: kdo jej uvedl do provozu? Je tu ještě někdo jiný? Pokud ano, proč jsem zatím nenarazil ani na živáčka? Pokud jsem na lodi, musím časem na někoho narazit, setkat se s členy posádky nebo cestujícími. Z toho, na co jsem zatím přišel, tahle loď nebude zase tak velká.

Bylo načase prozkoumat další otevřenou místnost. Ano, připadal jsem si jako mravenec v mraveništi. Jako pokusná krysa, která bloudí skleněným labyrintem a hledá nejen potravu, ale i východ z bludiště. Byl jsem také takovou krysou? Nebo je za tím mnohem více? Nezodpovězené otázky mne začínaly již pěkně štvát. Vplazil jsem se do místnosti a na okamžik strnul pohledem na různé obrazovky, panely a křesla. Nebylo pochyb, že jsem se ocitl ve velínu, ale čeho?

Víte, jaký mají pocit ztroskotanci na pustém ostrově? Co je kromě jídla a vody zajímavá nejvíce? Zda jde o ostrov či pevninu! Já se v duchu ptal na něco jiného: jsem na lodi? Nebo na povrchu či pod zemí? Čeho? Opřel jsem si tašku o nejbližší konzoli a vytáhl jsem se do křesla, které bylo v mém dosahu. Bylo otáčivé, mnoho nechybělo a narazil bych si kostrč. Očima jsem přeletěl všechna tlačítka, přepínače a další serepetičky. Obrazovky přede mnou neustále blikaly a cosi vypisovaly, než mi došlo, že jde o angličtinu. Sláva! Avšak krátký pocit vítězství brzy vystřídal pocit zklamání, co se tím změnilo?

Po krátkém zkoumání hlavní klávesnice jsem se lehce dotkl mezerníku. Zdálo se mi to účelné, pamatoval jsem si na situace, kdy systém jen čekal na odezvu uživatele. Stalo se. Mihotání obrazů se zastavilo a obrazovky počítače zůstaly tiše stát. Byly prázdné, jen v levém horním rohu blikala jakási zalomená šipka. Byl jsem na tahu!

Kapitolka osmá – Tady jsem!

Začaly se mi třást ruce. A také potit. Nestávalo se mi totiž často, abych seděl před terminálem počítače v docela cizím prostředí a snažil se přijít na to, co tu sakra dělám. Co teď? Co mám dělat? Co když něco pokazím? Co když dojde k nějaké nepředvídatelné reakci zdejšího systému? Co když si počítač bude myslet, že jsem vetřelec? Strach! Pocit strachu byl neskutečný...

Položil jsem ruce na klávesnici a jedním prstem pomalu vyťukal jedinou větu, jen několik slov... Bylo to prosté, pokud je počítač skutečně dostatečně inteligentní, aby řídil celé tohle nadělení, bude i dostatečně chytrý a způsobilý se mnou komunikovat, jiná možnost neexistovala.

„Kde to jsem!“

Stále se nic nedělo. Stiskl jsem klávesu Enter a čekal. Něco nebylo v pořádku. Co když musím umět nějaký programovací jazyk? Co když není systém uzpůsoben běžné komunikaci? Zíral jsem na obrazovku. Kde jsou ikony? Kde jsou různá menu a widgety? Zíral jsem na zelený monitor a pak mi to došlo...

Řídící místnost je klam, všechny počítače v místnosti jsou jen terminály! Kurzor na obrazovce blikal s nebetyčnou trpělivostí. Jaké příkazy bych měl zadat? Viděl jsem sadu znaků a blikající čárku na jejím konci. Nikde žádné záchranné kolo. Mnou zadaná věta tiše zářila na černém pozadí monitoru. Jediné slůvko stačilo k tomu, aby mi na čele vyrašil pot: terminál. Kde je potom hlavní počítač? A když jej nenajdu, nějak se k němu operátoři přihlásit museli!

Sesedl jsem ze židle a dal se do hektického hledání v ohromném moři pohozených příruček a volně ležících papírů, na které sedal prach. Stačila by jediná hořící zápalka a celé tohle místo by lehlo popelem. Na chodbě projel okolo otevřených dveří čistící robot. Hučení jeho elektromotoru mi pomalu začínalo jít na nervy. To tiché: vvvžžžuuuummm. Pak nastalo ticho a já měl pocit, že zařadil zpátečku.

Pohlédl jsem ke dveřím. Stal tam a tiše zíral na mne a já zíral na něj. Čtyři oči se setkaly. Nepadlo ani slovo. Vteřiny ubíhaly. Co mi asi chce? Proč najednou zastavil a vrátil se? Copak má v sobě zabudovaný ještě jiný program, kromě uklízacího? Možná na mne vytáhne z toho plechového kýblu nějakou zbraň a prostě mě jen tak, jako prašivého psa, zastřelí.

„Hlavní počítač...“ řekl jsem mu. „Kde najdu hlavní počítač!“

Robot stále mlčel. Jen jeho pohon tiše vrněl, jak jej přepnul na neutrální. Ty narudlé velké oči mne budou strašit ještě dlouho. Zářily se stále stejnou intenzitou. Ani náznak emocí... Kdo by čekal nějaké city v plechovém kýblu? Pak se otočil zpátky do chodby a pokračoval v práci. Jeho tiché vrčení vystřídal vrnění klimatizace. Obrazovka počítače byla stále beze změny. Měl jsem sto chutí praštit do konzole, jenže, co kdyby mě ten robot slyšel a vrátil se podruhé? Nechtěl jsem to riskovat a vyšel jsem do chodby. V tom nepořádku se nedalo nic najít...

Kapitolka devátá – Sezame, otevři se!

Stále jsem netušil, kde se nacházím. Jsem na lodi nebo na Zemi? Bunkr nebo loď? Nic jiného mne nezaměstnávalo. Stále stejný obraz, stále stejná nejistota... A ten potrhlý robot už dokola projel snad stokrát. Vždy se u mne zastaví a hledí mi několik vteřin do očí, aby se pak znovu rozjel. Co mi chce asi říci?

„Kde to jsem?“ zeptám se jej vždy a on mi pokaždé neodpoví.

Celou kruhovou chodbu jsem prošel snad desetkrát. Nemám pojem o čase. Nevím, jestli je den nebo noc. Čas zde plyne stále svou monotonní pomalostí. Jako šnek. Najednou jsem nabyl dojmu, že jediným zařízením, které by mohlo měřit čas, byl ten šílený robot. Precizně uklízel jednu část chodby za druhou. Byl jako jehla u gramofonu, která putuje po oné takřka nekonečné drážce od začátku až po konec desky.

„Lalalala...“ začal jsem si prozpěvovat. „La, la, la...“

Pak se robot u mne zastavil znovu. Tentokrát mu v očích zablikal jakýsi rytmus. Už jsem si myslel, že začne tančit, když jsem si plácal do stehů a broukal si jakousi melodii pod vousy. Zarazil jsem se. Trvalo to déle než obvykle. Doba, po kterou si mne přeměřoval jako kus špíny, kterou nemůže přenést do své sběrné nádoby, už uplynula. Tedy... Pokud by mne náhodou nehodlal rozemlít na prach a vysát jako vysavač.

„Lalala, robote, lalala...“ zíral jsem do jeho červených očí. Krev. Měly podobu horké a husté krve. „Proč tu jsem? Co tu dělám?“

Pak náhle zhasla světla na chodbě i v místnostech. Jako když při vichřici vypadne proud. Tma. Vše ustalo. Život tohoto zařízení naráz pohasl a já neslyšel ani tiché šustění vzduchotechniky. Udusím se! Zemřu tady! Vyděsil jsem se. Najednou jsem měl pocit, že jsem jen obyčejnou myš, která vlezla do pasti v podobě dřevěné krabičky. Onen chutný a voňavý sýr byl jen vějíčkou, návnadou. Co přijde teď?

Zíral jsem v temnotě do zářících rudých očí toho uklízecího robota, který se stále nehýbal. Jako kdyby i jeho vylekal náhlý výpadek. Co když i on dostával své rozkazy prostřednictvím nějakého vysílače? Vteřinu za vteřinou... A nyní netušil, co má dělat. Trvalo to snad věčnost a pak i jeho rudé oči zhasly!

„Jsem tu potmě! Nevadí vám to? Mne to docela děsí!“ zařval jsem do chodby.

Nikdo mi neodpověděl. Jak popsat temnotu? Tmu, na kterou si můžete sáhnout? Je hmatatelná! Nemusíte ani zavírat oči. Nemusíte si ji představovat! Je tu s vámi. Obklopuje vás a klepe vám něžně na ramena. Černočerné nic, které pohltí jakýkoliv náznak světla. Jenže... tady nebyl ani náznak po svítání. Natáhl jsem nohu a šťouchl jemně do robota. Zdálo se, že je vypnutý. Čekal na další rádiový rozkaz? Splnil svou funkci? Ale co já? Ani ten podělaný terminál mi nepomohl. Čas ubíhal a pak se stalo něco nového. Děsivého! Neskutečně neočekávaného! Celý svět se náhle otřásl a já s ním... Stěna za mnou náhle zmizela. Nebo to nebyla stěna? Dveře? Poklop ve stěně? Otázkou bylo, zda budu mít dost odvahy na to, aby opustil chodbu...

Kapitolka desátá – Temnota v nás

Začínám pomalu tušit, jak se cítí slepci. Lidé, kteří nevidí. Tápají kolem sebe a narážejí do všech předmětů, na které dosáhnou. Po čtyřech jsem s plastickou taškou na provázku následoval onu díru v temnotě, a byť jsem natahoval ruce před sebe co nejdále, stále jsem nemohl dosáhnout na její konec! Má temnota konec? Co když je nekonečná? Pokud jsem ve vesmíru a otevřel se poklop z lodi, proč mne unikající vzduch nevysál ven? Pokud v lodi nejsem, co se to otevřelo?

Děsí mne každé posunutí mého těla. Podlaha mne až nepříjemně studí do nohou a do rukou. Připadám si jako bídný červ, který sice postupuje temnotou prostředí pod zemí, ale nikdy neví, nač narazí. První věc, která mne napadla byla: propast. Co když se zřítím někam do hrozně velké a hluboké kaverny? Co když se utopím ve spodní vodě? Zatavil jsem se a snažil se skrze šílený tepot vlastního srdce naslouchat ještě jiným zvukům. Ale hučení mé vlastní krve v uších bylo snad silnější, než cokoliv jiného, co bych snad mohl i slyšet.

Buch buch, buch buch... Buch... I srdce se mi na okamžik zastavilo. Ten malý okamžik stačil, abych poznal, že mám před sebou něco obrovského. Ale co? Ani sebemenší závan vzduchu mi nedokázal napovědět, kde se nacházím. Otvor ve stěně byl kdesi za mnou. Tak blízko a zároveň tak daleko! Báł jsem se byť jen otočit při pomyšlení, že se nacházím na úzké lávce nad nekonečnou prázdnotou. Báł jsem se zjistit i to, zda jsem vůbec na nějaké lávce...

Co dělat? Tma byla nepřekonatelná. A já se začínal pomalu třást strachy. Báł jsem se i toho, že by někdo naráz rozsvítil světlo! Nač bych pohlédl? Trpěl jsem obavami z otevřeného i uzavřeného prostoru zároveň. Ruce i nohy mi vypověděly poslušnost. Pleskl jsem s sebou na podlahu a čekal, co se bude dít. Nejsem robot, jsem člověk a tohle neznámo už více nesnesu. Pak přišel další otřes a otvor za mnou se s tichým plesknutím uzavřel.

„Ne, ne, ne...“ vydal jsem ze sebe. „Bože, ne...“

Ticho.

Tma.

Nehybný vzduch.

A chlad...

„Prosím, bože, udělej něco...“ zasípal jsem.

Pak se někde pomalu a postupně začala rozsvěcet světla. Cvak, cvak, cvak...

Oči jsem měl pevně zavřené a v duchu jsem počítal ona cvaknutí. Ne, nesmím se splést, nemám druhý pokus. Kolik těch světel bude? Pokud jich bude mnoho, znamená to, že se nacházím uvnitř nějakého velkého prostoru? Ale kde? Nahoře nebo dole? Cvak, cvak, cvak...

„Bože, dej, ať nepadnu...“ dýchal jako prvorodička a srdce mi divoce tlouklo.

Pak jsem otevřel oči a rozhlédl se kolem.

„Kristova noho!“

Kapitolka jedenáctá – Pandořina skříňka

Bože... První co jsem ucítil bylo, jak mi má vlastní moč smáčí kalhoty. Ležel jsem na břicho s nohama a rukama roztaženýma jako kdybych byl jedním velkým pavoukem. Byl jsem rád, že jsem se nepokadil jako malé dítě. Se zvednutou hlavou jsem civěl na naleštěnou podlahu, ve které se odrážel ohromný zrcadlový prostor. Připadal jsem si jako mravenec v mraveništi... Ne! Jako včela v úlu. Ležel jsem na okraji něčeho, co se táhlo oběma směry nahoru i dolů a bylo to široké tak, že by se do tohoto prostoru vměstnal snad i Empire State Building. Jak jsem byl rád, že jsem se nepohnul ani o píd'. Je několik metrů ode mne byla hrana podlahy, za kterou už byla jen šerá a světlý osvětlená propast hluboká několik stovek metrů.

„Kurva!“ zasyčel jsem a začal bouchat do podlahy. „Kurva, kurva, kurva...“

Připadal jsem si jako můra v lahvi. Jako moucha poletující ve večerním světle pod lucernou. Jenže... Já neumím létat! Otočil jsem se. Pomalu a s vypětím všech sil. Stěna za mnou mi dávala jasně znát, že otvor, kterým jsem sem prolezl, se zavřel. Možná navždy...

„Ježíši!“ řekl jsem. Odvahu! Odvahu, říkal jsem si. Začal jsem si prohlížet tu ohromnou místnost, která na mne tiše zírala. Tolik světél, tolik balkónů... Co tohle místo napájí? A proč vůbec utichl ruch v tom kruhovém prostoru, který jsem před chvílí opustil? Tohle... Může být nějaká loď takhle veliká? Co když jsem v Arše? Ale kde je Noe? A kde je bůh?

Náhle jsem ucítil jemné chvění... Jako když kolem vás projede pětítunka. Chvění přešlo v silnější otřesy. Podlaha, na které jsem ležel se začala až povážlivě otřásat. Nahoru a dolů. Doleva a doprava. Co bylo nejhorší, nebylo se čeho chytit! Začal jsem rvát na celé kolo: „Já tu nechci umřít!“ Bylo mi jedno, kdo mě uslyší...

Kolem mne se něco prořítlo. Vypadalo to jako válec. Tlak vzduchu mne odchodil zpět na stěnu, skrze kterou jsem prošel. Výťah? Takových rozměrů? Pak by tento prostor musel být ještě větší, než se na první pohled zdálo. Otřesy i chvění ustaly. Oddechl jsem si, ale ne na dlouho. Někdo totiž začal pomalu, ale jistě zhasínat všechna světla. Cvak, cvak, cvak...

Temnota se znovu blížila. Pomalu ale jistě.

Děsivá prázdnota, která se chystala zaplnit tento ohromný prostor.

Děs.

Znovu jsem začal cítit ten ohromný strach, který se tiše vkrádal do mé mysli i těla. Zemřeš tu! V tomhle opuštěném prostoru, který snad nemá konce. Jak hluboko pod zemí jsem? Co když se ona stavba opravdu podobá úlu? Ale kdo jej postavil? Kde jsou jeho tvůrci? A ještě hůře... Kde jsou jeho obyvatelé? Cvak, cvak... Temnota byla již na dosah. Dýchala na mne a já cítil, že snad zemřu strachy.

Pak se ten podivný válec objevil znovu. Zastavil se přede mnou a v něm se objevil náznak otevřených dveří. Šedý obdélník v rostoucí temnotě. Čekal jen na mne a já podvědomě věděl, že tu nebude čekat navždy! Přinutil jsem tělo i ducha k činu...

Kapitolka dvanáctá - Výtah

Byl jsem uvnitř. Ano, ale i samotný výtah byl velký jako desetipatrová budova. Kde mám tašku? Najednou jsem si připadal jako hovnivál, který se pídí po své kuličce. Co když bude i cesta touto zdviží trvat dlouho? A já zde zemřu žízni a hladem? Podlaha pode mnou poskočila. Netušil jsem, zda cestuji nahoru či dolů. Jedno bylo jisté, zdviž byla opět v pohybu a onen na první pohled nekonečný prostor byl ten tam. A co bylo hlavní, bylo zde šero a ne tma. Šero a tichý svist okolního vzduchu, kterým si onen výtah razil cestu. Ale kam? Snad až do samotného středu Země?

Usnul jsem.

Nezlobte se na mne, ale nejsem stroj a nejsem zvyklý na takovéto psychické vypětí. A navíc... Byl jsem pomočen strachy a smrděl jsem jako malé dítě. Jaká to ostuda, ale v porovnání se smrtelným děsem byl onen zápach jen druhořadou záležitostí. Výtah stále kamsi svištěl. Monotonně. Vybalil jsem trochu jídla a pití. Snažil jsem se nedívat kolem sebe, co kdyby najednou stěny, strop i podlaha zmizely a já se vznášel nad tou propastnou prázdnotou? Pak náhle šero zablikalo a výtah se zastavil. Pomalu, ale jistě. Tichý šum ustal. Neozvalo se žádný zvukový signál. Bim bam, desáté patro, vystupte! Nic.

Dveře do temnoty se otevřely a zdviž trpělivě čekala. Co teď? Zabalil jsem jídlo, pití i čisté oblečení, které jsem nestačil vytáhnout z plastického obalu a pomalu po čtyřech opustil kabinu. Když jsem byl dostatečně daleko od výtahu, obklopila mne znovu temnota a ta ohromná věc kamsi zmizela. Znovu jsem se bál pohnout. Kde to jsem? Vážně mě to už velmi vyčerpává! Copak nevíte, jaké to je, když jeden netuší, kde se nachází a jak lehce může přijít o život? Jsem posraný strachy! Tak už konečně něco udělejte... Má mysl byla jako splašený vlak.

Když tu náhle... Kdesi cosi znovu cvaklo a já měl před sebou nové dveře. Další šedý obdélník. Ale kam vede? Proč bych tam měl jít? Protože... Proto! Bylo to jednoduché, buď zde zemřu strachy, nebo přinutím své ztuhlé tělo, abych se vydal do onoho otevřeného průchodu ve zdi. Trpělivost tohoto světa má určitě své meze...

Proč nejsem moucha? Nebo pavoukem? Je těžké být člověkem a neumět lítat, skákat nebo se jen tak vznášet. Otvorem ve zdi jsem doslova proletěl. Než se uzavřel, narazil jsem hlavou do bílé zdi na druhé straně chodby, která se táhla v kruhu stejně jako ta předešlá v podlaží, které jsem opustil. Takže jsem spadl z louže pod okap? I zde jezdil stále dokola jakýsi servisní robot. Jeho oči však nebyly rudé, ale modré. Nebeská modř. Cha, vystřídalo snad ono pomyslné peklo nebe?

„Bože, děkuji ti, žes mě zachránil...“

Robot projel okolo mne a vůbec si mne nevšímal. Jako bych nebyl. Co když jsem zemřel? Zemřel? Vždyť smrdím jako kojeneček. Vytáhl jsem z tašky nové oblečení a převlékl se. To staré jsem nechal ležet na podlaze. Byl čas prozkoumat toto podlaží...

Kapitolka třináctá – Jak se cítí mravenec?

Projít onu kruhovou chodbu mi trvalo ani ne deset minut. Stejně jako v předešlém patře, i toto obsahovalo řadu dveří. Problém byl v tom, že byly všechny zavřené. Když jsem prošel chodbu podesáté, div jsem nezakopl o robota, který na mne čekal. Jeho oči tiše poblikávaly a já se děsil toho, co přijde.

„Proč tu jsem?“

Byl jsem bláhový. Proč by mi měl robot odpovědět? Namísto toho se otevřely dveře po mé pravici. Tiše zajely do stěny. Jaká to změna! Tentokrát se nezasouvaly zleva doprava, ale zmizely u stropu. Hurá... Konečně vím, že jsem v jiném patře tohoto velkého mraveniště. Opatrně jsem vstoupil do místnosti. Robot venku trpělivě čekal, jakoby mu někdo dával rozkazy. Nevypadal výhružně, spíš měl stejně nekonečnu trpělivost jako ten robot s rudýma očima. Rudé oči, modré oči, jaká to změna!

„Co tu budu dělat?“ zeptal jsem se jej.

Namísto odpovědi se dveře do chodby tiše zavřely. Šero vystřídaló namodralé světlo. Byl jsem v místnosti s postelí, skříňkou, malým stolkem, sociálním zařízením a oknem. Oknem kam? Položil jsem svou tašku na postel a vydal se k němu. Vypadalo, že je ze stejného materiálu jako stěny místnosti. Nebo snad ne? Z čeho byla vlastně celá tato stavba? Bá! jsem se pomyslet na to, co jsem viděl při cestě zdviží. Co kdyby se to vrátilo?

Okno.

Neurčitý čtverec, který nevypadal jako sklo. Ani plast. Spíše jako... nejistě jsem na něj zabouchal a pak. Pak jako kdyby vypadlo z pantů a odlétlo kamsi pryč. A za ním? Za ním byla tma. Znovu na mne hleděla se svou tichou vyzývavostí... Tady jsem! Čekám tu na tebe! Co uděláš? Utečeš? Kam?

„Co to...“

Přiblížil jsem se pomalu k černému čtverci a opatrně na něj sáhl. Můžete se dotknout ničeho? Jak vypadá nic? Jako tma? Jako tuž? Co když to nic, které na mne zírá je nicota? Co když to okno není ve stěně, ale v podlaze? Znovu jsem se roztrásl. Jsem blázen? Co když tohle všechno je jen sen? Noční můra? Sním? Bdím? Kde to má konec? Kdy tenhle sen skončí?

Ruka mi prošla do temnoty. Chtěl jsem nahmatat stěnu za oknem, ale nebyla tam. Zvenčí nemá pokoj, ve kterém jsem se nacházel, stěnu? Jak to? Jak může mít zevnitř stěnu a zvenčí ne? Štípl jsem se do tváře a vytáhl ruku z temnoty. Byla celá, neproměnila se. Byl jsem to stále já! Já a... Pokoj s postelí, židlí, stolkem, toaletou a malým umyvadlem a oknem, které vedlo nikam. Kam asi zapadla výplň toho okna? Jak ji vrátím zpátky?

Nechtěl jsem zírat do té tuže za ním... Co když se rozhodne vejít i do mého pokoje? Co když zhasne světlo v něm, zmizí jeho stěny docela? A co bude pak? Jsem snad zárodkem budoucího života v děloze? V cí?

Kapitolka čtrnáctá - Okno

Probudil jsem se. Už ani nevím pokolikáté... Seděl jsem na posteli a zíral na okno. Když jste zavření mezi čtyřmi stěnami, nemyslíte na nic jiného. Proč myslet na umyvadlo? Na toaletu? Na stůl či stolek? Co s židlí, když máte před nosem černočerné nic? Nehledě na fakt, že by se jím dalo lehce protáhnout...

Temnota na druhé straně se nesnažila vniknout dovnitř! Zůstala poslušně na druhé straně. Tady jsem byl já a má cela. Na druhé straně byla... Co tam vlastně bylo? Svoboda? Smrt? Nový život? Nebo věčné utrpení? Chyběla mi odvaha. Odvaha udělat ten první krok... A možná i poslední!

„Ne...“ bouchl jsem se do hlavy. „Pusťte mě ven!“

Z chodby nebylo nic slyšet, zdálo se, že jsou stěny zvukotěsné. Nebylo slyšet ani šumění klimatizace či tekoucí vodu. Jako bych žil ve vzduchoprázdnu. Jen já, šero a to protivné okno. O jídlo a vodu jsem měl postaráno. I tu tašku mi někdo vzal, zatím co jsem spal. Krádež! Jaká to byla drzost! Vzít mi můj jediný majetek...

„Ne...“ řekl jsem.

Co zbývalo? Zemřít? Proč žít? Proč ne? Co když smrtí nic nekončí? Tajemství! Ano, ta tma... Ta byla určitě něčím, co jsem ještě nepoznal... Ale kde vzít tu odvahu? Prolézt ven! Co když jde o test? O zkoušku? Jak se zachovám? Jak překonám svůj pud sebezáchovy? Není úniku, zbyla jen cesta ven oknem!

„Ne...“ zasípal jsem.

Šero zablikalo, ale nezhaslo.

Nikde nikdo. Cítil jsem se tak vzdálený sám sobě. Jaký v tom byl rozdíl? Být v té chodbě s robotem, který měl rudé oči, či nacházet se v místnosti s chodbou a modrookým strojem? Nebe, peklo, ráj... Co když nikdy nedostanu odvahu, abych prošel ven? Co když to okno vypadlo nedopatřením? Co když je tam venku tma? Věčná tma? A co když... Co když za tím oknem není nic? Když jím prolezu, možná že i já přestanu existovat!

„Proč?“

Vydal jsem se k oknu. Přestal jsem počítat probuzení od doby, co mne ta plechová bestie zavřela v této místnosti. Přestal jsem počítat dobu, kdy jsem seděl na židli před oknem a zíral do té temnoty. Jeden by z toho zešílel! Nechci tu zůstat navěky! Jaký to má smysl? Musím... Musím vyjít ven! I kdybych mě zemřít!

První krok je vždy těžký.

První krok... Protože může být i poslední... Přešel jsem pomalu k oknu a naposledy se ohlédl po místnosti. Postel, stolek, stůl, umyvadlo i ten zbytek, to vše mi bylo dobře známé. Znal jsem každou skvrnu na zdi, každý škrábanec... Otočil jsem se k prázdnotě. Cítil jsem, že se mi vysmívá! Směje se mi. Že to nedokážu! Neudělám to! Neprolezu tím oknem do neznáma... Cha, dívej se! Dívej se na mne, ty přišero! Lezu tím oknem, protahuji se a mizím ve tvém chřtánu!

Pak jsem se rozplynul...

Kapitolka patnáctá – Nový život?

Na začátku je vždycky tma... Jako tehdy, když jsem se probral v hibernátoru. Ale ten čas je dávno ten tam. Nevím, jestli je den nebo noc. Nevím, jestli ležím, vznáším se či padám. Kolem mne je jen tma. Vlastně kolem mého těla nic není... Všichni vědci a filosofové by se z toho nejspíše připosrali!

Byl jsem jen já a temnota.

Kde bylo to okno?

Ten kousek šedi, který mohl znamenat záchranu? Mé spasení! Před čím? Kde je bůh? Kde je svět? A kde je můj život? Otázky mi víří hlavou a v tisíci obrazů vidí svůj dosavadní život. Od okamžiku probuzení až do okamžiku, kdy jsem prolezl tím oknem. Čas zde neexistuje. Není tu nic, co by mi mohlo sloužit jako záchrana. Žádné plovací kolo nebo vesta. Topím se v černi a mám pocit, že nedýchám a nebije mi srdce. Zemřel jsem? Je toto smrt?

Nemůžu mluvit. Křičet... Nemůžu se ani bát. Vše je mi jedno. Nejsem si ani jistý, kdy jsem poprvé uviděl ten světelný bod. Zprvu měl velikost špendlíkové hlavičky, ale později se začal zvolna zvětšovat. Světlo v temnotě! Co znamená? Život nebo smrt? Blížilo se. Kdybych mohl, vrátil bych se do temnoty. Ale to světlo se mnou nespolupracovalo. Když bylo větší než já, zablesklo se, abych ztratil vědomí... Ne, může mrtvý člověk ztratit vědomí?

Pak jsem se opět probral. Ležel jsem na zemi... Ne, ležel jsem v poušti na písku a kamení a zíral jsem na svět okolo sebe. Po nebi se hnala narudlá mračna a v dáli... V dáli se leskly tisíce podivných úlů, které byly zavěšeny na nebesích. Nechápal jsem to. Ano, viděl jsem je, úl vedle úlu nechybně visely na neexistujících ramenech čehosi, co odporovalo času i prostoru.

Cosi mne bouchlo do hlavy. Byl to malý kamínek. A pak kolem mne proletěl další. Vítr mi fičel do tváře a začínal pomalu vířit prach. Písečná bouře? Ne... Bouře se vzdalovala. Písek se snášel tiše k zemi a kamínky okolo mne přestaly létat. Co teď? Chtěl jsem utéci té nekonečné temnotě a ocitl jsem se v docela cizím světě. Nad hlavou mi vířila rudá mračna, kolem visely podivné úly a pod sebou jsem měl jen kamenitou pláň s poletujícím pískem.

Je toto náš svět? Jsem na Zemi? Nebo... Kde vůbec jsem? Zablesklo se a zahřmělo, aby se vzápětí z nebe snesl déšť. Byla to jen obyčejná voda. Smáčela mi tváře i oblečení. Pršelo. Ne, lilo. A stále se ještě jedna věc. Ze země začala rašit tráva, růst keře a stromy. Nebe se proměnilo. Temně rudou barvu vystřídala nebeská modř. Spatřil jsem slunce. Bylo jiné, než to pozemské. Pak jsem spatřil několik různobarevných měsíců, abych pochopil, že nejsem na Zemi.

Ale... Co se stalo? Byla to loď? To, v čem jsem prožil to nekonečné bloudění? Pokud ano, kdo ji postavil? A kam měla vůbec namířeno a proč? Jsou ty úly na horizontu loděmi? Archami? Svět okolo mne se proměnil. A já se cítil jako Adam v ráji... Ale kde je Eva? A kde had? A kde je jablko poznání?

Kapitolka šestnáctá – Boží mlýny

Než jsem se vzpamatoval, rostl kolem mne prales. Slunce zmizelo za korunami stromů. Seděl jsem v trávě na padlém kmeni a díval se, jak kolem mne leze nekončící řada mravenců. Podobali se pozemským termitům. Sledoval jsem je, jak poslušně kráčí odněkud nikam a myslel na jejich velká kusadla.

Poušť vystřídal prales. Co přijde po něm? Napadla mne otázka, jak často se zde ony cykly mění? Co když po tomto pralese přijde potopa? Nebo ještě hůře, celý tento svět zalije horká láva? Otrásl jsem se. Země se však netřásla a já mimo hřmění vzdálené bouře nic jiného neslyšel.

„Ahoj!“ ozvalo se za mými zády.

„Co? Cože?“ otočil jsem se.

„Stála za mnou v zeleném oparu jako víla... Bytost oděná do bělostného hávu, který se podobal pavučině a s vlasy volně rozpuštěnými přes ramena. Pohlédl jsem jí do tváře. Nedala se popsat! Jen ty oči... Ty oči měly barvu nebe!

„A- Ahoj,“ vysoukal jsem ze sebe. „Kde...“

„Kde to jsi?“ zasmála se. Její smích byl jako zpěv nebeských ptáků.

„Ano...“ přikývl jsem.

„Vím nač myslíš,“ řekla mi.

„Jsme mrtvý?“ zamračil jsem se. „Nebo...“

„A není to jedno?“ zamračila se. Na okamžik jsem měl pocit, jako kdyby se nebe zatáhlo, ale brzy se znovu vyjasnilo. „Život nebo smrt. Bdění či sen...“

„A co bude dál?“

„Co bys chtěl, aby se stalo?“ usmála se. Sedla si na kmen vedle mne a rukou změnila směr pochodujících mravenců.

„Koušou?“ zeptal jsem se nejistě.

„A jak,“ souhlasila. „Ale my pro ně nepředstavujeme žádnou hrozbu!“

„Co je to za místo?“

„To záleží na tom, čím chceš, aby bylo...“ pokrčila rameny.

Otrásl jsem se.

„Chci mít jen klid a prožít zbytek svého života v míru...“ řekl jsem.

„A víc nic?“ podivila se. Chvíli zamyšleně civěla do prázdna a pak přikývla.

„Jsem tu sám? Jiní lidé tu nežijí?“ rozhodil jsem ruce. Vítr mi čechral vlasy a já cítil nejasnou, ale o to omamnější vůni. Voní takto Nebe?

„A já ti nestačím?“ zeptala se.

„Přijde na to...“ řekl jsem a najednou mi přišlo, že začínám smlouvat. „Kdo jsi?“

„Já?“ pohodila vlasy. „Já... Ne, neřeknu ti to!“ pousmála se a chytla mne za ruku. „Pojď, slyšíš ten klapot? Už je čas... To klapou boží mlýny...“

Boží mlýny? Pohlédl jsem jí do tváře... Najednou mi bylo jedno, zda se držím za ruku s Bohem nebo samotným ďáblem. Přikývl jsem a vykročil s ní do neznáma...

Obsah:

Kapitolka první – Probuzení	3
Kapitolka druhá – Dveře	4
Kapitolka třetí – Chodba	5
Kapitolka čtvrtá – Jídelna	6
Kapitolka pátá – Ložnice	7
Kapitolka šestá – Robot	8
Kapitolka sedmá – Řídící místnost	9
Kapitolka osmá – Tady jsem!	10
Kapitolka devátá – Sezame, otevři se!	11
Kapitolka desátá – Temnota v nás	12
Kapitolka jedenáctá – Pandořina skříňka	13
Kapitolka dvanáctá – Výtah	14
Kapitolka třináctá – Jak se cítí mravenec?	15
Kapitolka čtrnáctá – Okno	16
Kapitolka patnáctá – Nový život?	17
Kapitolka šestnáctá – Boží mlýny	18

knihy je součástí stránek „Literární jednohubky“
(<http://psimik.sweb.cz>)